

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa D. W.
przeciwko [...] S. sp. z o.o. w P.
o odszkodowanie i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z 26 kwietnia 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 18^{3b} § 1 k.p., art. 382 k.p.c.,
art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano
na potrzebę wykładni art. 18^{3b} § 1 k.p., który w ocenie skarżącego budzi poważne
wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi w jego ocenie
„o kwestię konieczności wskazywania przez pracownika przyczyny jego
dyskryminacji przez pracodawcę”. W skardze stwierdzono bowiem, że „w sprawie
występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi

na pytanie: czy pracownik w sprawach dotyczących naruszenia zasady równego traktowania, okoliczność nierównego traktowania powinien wskazać, uprawdopodobnić, czy też wykazać, żeby uruchomić mechanizm szczególnego rozkładu ciężaru dowodów z art. 18^{3b} § 1 k.p. - nakładający na pozwanego - pracodawcę obowiązek udowodnienia okoliczności niedyskryminacji powoda?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że przepisy prawa unijnego w zakresie dyskryminacji ustanawiają, korzystną dla dyskryminowanego pracownika, konstrukcję przeniesienia ciężaru dowodu. Wystarczy wskazać art. 19 ust 1 Dyrektywy 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz. U. UE. L. 2006.204.23), zgodnie z którym państwa członkowskie podejmą takie działania, które są niezbędne, zgodnie z ich krajowymi systemami sądowymi, w celu zapewnienia, aby - jeżeli osoby, które uznają się za poszkodowane z powodu niezastosowania do nich zasady równego traktowania, uprawdopodobnią przed sądem lub innym właściwym organem okoliczności

pozwalające domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji - do pozwanego należało udowodnienie, że nie nastąpiło naruszenie zasady równego traktowania.

Przerzucenie ciężaru dowodu ustanawia również art. 18^{3b} § 1 k.p. „[...] chyba że pracodawca udowodni, że kierował się obiektywnymi powodami”.

Jeśli chodzi o rzekomą rozbieżność orzecznictwa Sądu Najwyższego, którą sugeruje skarżący za jednym z Autorów komentarza do Kodeksu pracy, należy stwierdzić, że takiej rozbieżności absolutnie nie ma (podobnie SN w postanowieniu z 10 października 2010 r., I PK 120/12, niepubl.). Uważna lektura wyroku Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2007 r., II PK 180/06, nie daje podstaw do twierdzenia, że jest on sprzeczny ze wskazanymi w skardze orzeczeniami Sądu Najwyższego. W wyroku z 9 stycznia 2007 r. czytamy między innymi, że „Skoro zatem powód zarzuca naruszenie przepisów odnoszących się do dyskryminacji, to powinien był wskazać przyczynę, ze względu na którą był dyskryminowany. Skarżący żadnej przyczyny dyskryminacji nie wskazał. Wobec tego bezpodstawnie również zarzuca on Sądowi niezastosowanie szczególnej konstrukcji rozkładu ciężaru dowodu właściwej dla postępowania w sprawach o dyskryminację. Należy też dodać, że formułując ten zarzut pełnomocnik powoda nie wskazał podstawy prawnej, na której go opiera, co samo w sobie przesądza o bezpodstawności tego zarzutu. Poza tym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 18^{3b} § 1 k.p., to właśnie powód powinien wykazać nierówne traktowanie w porównaniu z innymi osobami znajdującymi się w jednakowej sytuacji faktycznej i prawnej, pozwany zaś broniąc się przed zarzutem dyskryminacji musi wykazać, że to nierówne traktowanie - jeżeli faktycznie miało miejsce - było obiektywnie usprawiedliwione i nie wynikało z przyczyn pozwalających na przypisanie mu działania dyskryminującego powoda (zob. powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 2004 r., I PK 386/03, OSNP 2005 nr 1, poz. 6)”.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.